

України, оскільки вона найкраще підходить для випадків, коли політична опозиція є розмитою, а політики/партії часто змінюють свій статус, маніпулюють ним. Також у цій моделі опозиція може бути сильнішою за Президента, а в українському випадку це є чинником запобігання появи авторитарних тенденцій у Президента, цей аспект практично унеможлиблює «відкочування» демократичної системи і провокує консолідацію демократії. Проте варто пам'ятати, що не існує ідеальних моделей, і запропонована модель теж містить низку недоліків, серед яких найсуттєвішим є той чинник, що Президент, опинившись у меншості відповідно до опозиції, не може проводити свою програму й тому не виправдовує суспільних очікувань.

Маслов К.
НТУ «ХПИ»

ВИДЫ ВЛАСТИ

Сейчас принято считать, что совокупность Законодательной, Судебной и Исполнительной властей обеспечивает безотказное самостоятельное независимое функционирование государства. Обывателю преподносится, что такая система идеальна, что все ветви властей равноправны и существуют независимо друг от друга. Но оценив потрясения, произошедшие с Советским Союзом, события, происходящие с Украиной, становится ясно, что обеспечить безопасность народа, предложенная совокупность властей не может.

В действительности данное объединение властей иерархически выстроено и упорядочено таким образом: Законодательная власть создаёт законы, Судебная на основании этих законов судит, а Исполнительная на основании законов и решений суда исполняет и следит за исполнением. Поскольку исполнительные органы непосредственно реализуют, в частности, решения по распределению ресурсов государства, то с целью повышения эффективности управления в своих интересах представители правящего класса могут выступать как в роли субъектов Исполнительной власти де-юре, так и одновременно субъектами Законодательной власти де-факто.

Что же может оказывать влияние на законодательную власть, то есть какая власть является объемлющей и вышестоящей?

До середины 1980-х вопрос идеологии был поставлен чётко, идеология была оглашена всем и принята к исполнению на государственном уровне. Было предусмотрено идеологическое

воспитание и образование. Именно в соответствии с господствующей и оглашённой в государстве идеологией принимались законы, на их основании судили суды и принимали решения, а на основании законов и решений суда действуют исполнительные органы. Таким образом, можно говорить об Идеологической власти – реализуемой на практике способности субъекта к социальному управлению посредством формирования и внедрения идеологии.

С началом перестройки на смену коммунистической идеологии пришла идеология буржуазного либерализма. Любая идея отражает интересы господствующего класса, а так как ныне господствующий класс находится в абсолютном меньшинстве, то идея буржуазного либерализма как минимум не встретит поддержки большинства, по этой причине данная идея не закреплена юридически и даже не оглашена общегосударственной, хотя таковой и является.

Но культурные, моральные, нравственные и мировоззренческие ценности, доминирующие в обществе, способны оказывать влияние на идеологию и спустя некоторое время способны перемолоть идеологию, не согласующуюся с мировоззрением большинства. Хотя влияние идеологии и мировоззрения взаимно, но на перестройку общественного мировоззрения требуется гораздо больше времени, чем на перемену идеологии. Так, идеология на основе Библии была перемолота за 1000 лет, а идеология материалистического атеизма – за 70.

Исходя из вышеизложенного, очевидно наличие Концептуальной власти реализуемой на практике способности субъекта к социальному управлению путём формирования мировоззренческих, нравственных ценностей общества.

Нагла А.
НТУ «ХП»

ТРАНСФОРМАЦІЯ ГЕОПОЛІТИЧНИХ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНИ

Геополітичний інтерес – одна з базових категорій сучасної геополітики, оскільки детермінує характер відносин між державами, пов'язаних з вирішенням територіальних і ресурсних проблем. Життєво важливі геополітичні інтереси пов'язані із захистом національних цінностей, девальвація й втрата яких загрожують безпеці або навіть існуванню народу. До таких геополітичних інтересів можуть належати суверенітет, державна й територіальна цілісність, ефективна система оборони й безпеки та відбиття агресії, запобігання війн.

Виходячи з реалій сьогодення, нова фундаментальна геополітика може аналізувати розвиток подій з урахуванням геополітичних інтересів не тільки на глобальному, але й на регіональному, субрегіональному й внутрішньодержавному рівнях. Геополітика сучасності – це сукупність десятків, навіть сотень паралельних і пересічних процесів із властивостями, що відбивають взаємодію інтересів різних держав.

Зазначимо, що важливим чинником нестабільності для України все ще залишається слабкість політичної еліти. Можна констатувати недостатність політичного бачення національного масштабу. Превалює лобювання регіональних, кланових, групових та інших інтересів, які не сприяють формуванню загальнонаціональної згоди, а навпаки, порушують інтегративні тенденції. Політична еліта в Україні демонструє не лише нехтування національними інтересами задля кланових егоїстичних, вона характеризується більшістю якостей, прийнятих для «роз'єданого» типу еліт, що панує за нестабільних режимів влади, яким властиві коливання між авторитарними й демократичними формами правління. Предметом уваги в Україні все ж мають стати геополітичні орієнтації акторів політичного поля, які особливо виявляються під час президентських і парламентських виборчих кампаній.

За роки незалежності українська політична еліта була не в змозі дати чітку відповідь щодо геополітичних пріоритетів держави. Президент Л. Кучма виступав за багатовекторну політику. Президент В. Ющенко втілював європейські та євроатлантичні цінності. Президент В. Янукович виступає за рівноправну співпрацю як з Росією, так і з ЄС, США та їх структурами.

Парламентські вибори 2006 р. наочно продемонстрували поглиблення геополітичного розколу України. Уже через рік після «помаранчевої революції» правлячий блок «Наша Україна» зазнав поразки на виборах, оскільки отримав 13,95% голосів, виборчий блок «Блок Юлії Тимошенко» вийшов на друге місце з 22,29 % голосів, а перше місце посіла Партія Регіонів з 32,14% голосів. Президентські вибори 2010 р. підтвердили наявність геополітичного розколу, коли Східна Україна проголосувала за В. Януковича (33%), а західна – за Ю. Тимошенко (27%). Результати парламентських виборів 2012 р. підтвердили роз'єднаність української політичної еліти. Так, до Верховної Ради пройшли політичні сили з полярними ідеологічними засадами. Партія Регіонів отримала 30% голосів, ВО «Батьківщина» – 25,5%, партія «Удар» – 13,96%, КПУ – 13,18%, ВО «Свобода» – 10,4%.

Трансформація геополітичних інтересів України відбувається в умовах геополітичного контексту розвитку світової цивілізації. Пріоритетним завданням для України є процес визначення власних геополітичних інтересів з урахуванням складної системи інтересів різних країн і сучасного розкладу сил – економічних, політичних, військових, духовних. У різних зовнішньополітичних вимірах міжнародних відносин держава може бути «країною-суб'єктом» і «країною-об'єктом». Це залежить від наявності потрібних ресурсів, правильно побудованої стратегії та її послідовного втілення.

Николайчук Н.
НТУ «ХПИ»

МЕЖДУНАРОДНЫЙ ТЕРРОРИЗМ КАК ОПАСНАЯ ПОЛИТИЧЕСКАЯ ПРОБЛЕМА

Одной из наиболее актуальных и обсуждаемых проблем мирового порядка в последние годы стала проблема международного терроризма, а также проблема борьбы с ним государств и международного сообщества в целом. Международный терроризм – это не новое явление. Сегодня мир и международные отношения сильно изменились. Возникла новая угроза, в борьбе с которой не подходят обычные имеющиеся «на вооружении» государств методы. Целями террористических актов являются не только военные объекты, но и наиболее уязвимые гражданские лица. Вызов бросается не только правительствам, но и самому современному общественному устройству. Для террористов не существует обязательных международных договоров: они могут прибегнуть к использованию запрещенных видов вооружений и отравляющих веществ.

В последнее время можно слышать мнение, что важной причиной терроризма являются так называемые «недостатки демократии». Исследователи же утверждают, что террористическая деятельность не находит своей социальной базы ни в диктаторских режимах, ни в развитых демократиях. Согласно некоторым исследованиям, готовность участвовать в исполнении терактов скорее свойственна жителям государств, находящихся на пути от диктатуры к демократии, когда меняется социально-экономическая система и часть населения оказывается выброшенной из своей социальной ниши.

Международное сообщество делает многое для борьбы с терроризмом. Универсальные и региональные международные организации решают эту проблему, правительства государств